

Ustawa z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko uwzględniła zarzuty Komisji Europejskiej podniesione w ramach postępowania w sprawie o naruszenie przepisów dyrektywy 85/337/EWG (zmienionej dyrektywami 11/97/WE i 2003/35/WE).

Eliminacja dotychczasowych nieprawidłowości w przenoszeniu unijnych przepisów na grunt polskiego prawa były podstawową przesłanką wdrożenia tego nowego aktu prawnego. Na kształt i zapisy nowej ustawy złożyły się następujące grupy zagadnień:

- udostępnianie informacji o środowisku i jego ochronie (dotychczas uregulowane w art. 19–24a i art. 30 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 i Nr 111, poz. 708),
- udział społeczeństwa w ochronie środowiska (dotychczas uregulowany w art. 31–39 ustawy Poś),
- strategiczna ocena oddziaływania na środowisko skutków realizacji planów i programów (dotychczas uregulowane w art. 40–45 ustawy Poś),
- ocena oddziaływania na środowisko planowanych przedsięwzięć (dotychczas uregulowana w art. 46–57 ustawy Poś),
- postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko (dotychczas uregulowane w art. 58–69 ustawy Poś),
- komisje do spraw ocen oddziaływania na środowisko (dotychczas uregulowane w art. 394–399 ustawy Poś).

Większość z zawartych w ustawie przepisów została więc wprost przeniesiona z ustawy – Prawo ochrony środowiska. Zasadniczym zmianom poddano jedynie

Dostosowane przepisy środowiskowe

Utworzono: wtorek, 03, marzec 2009 00:00 Agnieszka Serbeńska

przepisy dotyczące postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanych przedsięwzięć.

W części dotyczącej postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanych przedsięwzięć, ustawa przede wszystkim uwzględniła zarzuty Komisji Europejskiej, podniesione w ramach wszczętego przeciwko Polsce postępowania o naruszenie przepisów dyrektywy Rady 85/337/EWG z 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne. Ustawa także poprawiła dotąd błędne stosowanie dyrektywy Rady 92/43/EWG z 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory. Nową ustawę ponadto uzupełniono o przepisy dotyczące stworzenia organu wyspecjalizowanego w sprawach ocen oddziaływania na środowisko i ochrony obszarów Natura 2000.

Najważniejszy zarzut podniesionym przez Komisję Europejską dotyczył naruszenia przepisów art. 1 ust. 2, art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 2 i art. 5 ust. 3 dyrektywy 85/337/EWG oraz art. 10 i art. 249 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Chodziło w tym o nieprawidłową transpozycję pojęcia „zezwolenie na inwestycję”. Zgodnie z dyrektywą pod tym należy rozumieć „decyzję właściwej władzy lub władz, na podstawie której wykonawca otrzymuje prawo do wykonania przedsięwzięcia”. Zdaniem Komisji Europejskiej „zezwolenie na inwestycję” w polskim systemie prawnym składa się z dwóch decyzji: decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia oraz decyzji końcowej zezwalającej ostatecznie na podjęcie działalności w stosunku do danego przedsięwzięcia, którą w praktyce jest najczęściej pozwolenie na budowę. W szczególności Komisja Europejska zakwestionowała zasadę, że dla danego przedsięwzięcia ocenę przeprowadza się tylko raz. Dlatego w ustawie wprowadzono powtórny procedurę oceny oddziaływania na środowisko – na etapie pozwolenia na budowę oraz decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Przepisy o postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanych przedsięwzięć zawiera dział V ustawy. Podzielono je na rozdziały odpowiadające kluczowym elementom tej regulacji prawnej oraz etapom postępowania. Zgodnie z dotychczasową praktyką przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko wymagane jest dla planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko oraz każdego innego planowanego przedsięwzięcia, jeżeli może ono znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, a nie jest bezpośrednio związane z ochroną tego obszaru lub nie wynika z tej ochrony.

Ustawa w ślad za dyrektywą i dotychczasową praktyką dzieli przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko na dwie grupy, przy czym nadaje im inne nazwy:

1. „przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko” (dotychczasowa tzw. grupa I);
2. „przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko”

Dostosowane przepisy środowiskowe

Utworzono: wtorek, 03, marzec 2009 00:00 Agnieszka Serbeńska

(dotychczasowa tzw. grupa II).

Dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (przedsięwzięcia z tzw. grupy II), nie przewiduje się odmiennego od dotychczasowego trybu postępowania. Wnioskodawca obowiązany jest wystąpić z wnioskiem o decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach i dołączyć do wniosku podstawowe informacje o przedsięwzięciu (czyli kartę informacyjną przedsięwzięcia). Na tej podstawie organ określi potrzebę przeprowadzenia oceny i, jeżeli stwierdzi taką potrzebę, określi jednocześnie zakres raportu.

Wymogiem oceny oddziaływania objęto też, tak jak dotychczas, inne niż określone w dyrektywie 85/337/EWG przedsięwzięcia - jeśli mogą mieć znaczące oddziaływanie na obszar Natura 2000. Obowiązek objęcia ich oceną wynika z dyrektywy siedliskowej. Postępowanie w tym zakresie różni się jednak nieco od dotychczas obowiązującego. Obowiązek przeprowadzenia oceny w tym przypadku stwierdza się w drodze kwalifikacji. Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (tzw. I grupa) oraz mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (tzw. II grupa) przeprowadza się w ramach decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 przeprowadza się w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji zezwalającej ostatecznie na podjęcie działalności w stosunku do danego przedsięwzięcia.

Procedury ocen, tryb postępowania zmierzającego do wydania decyzji oraz wymagane dokumenty i organy kompetentne w tym procesie przedstawia poniżej zamieszczona prezentacja Małgorzaty Mrugały - dyrektor Wydziału Kształtowania Środowiska Urzędu Miasta Krakowa. Prezentacja została przygotowana na warsztaty szkoleniowe „Prawne i ekologiczne aspekty realizacji inwestycji liniowych” - Zakopane, 4-6 lutego br.

[Prawne i ekologiczne aspekty realizacji inwestycji liniowych \(PDF - wielkość 0,5 MB\)](#)